

Tworzenie i zarządzanie strefami cietrzewia. Ile kompromisu, a ile ochrony?

Artur Pałucki
Komitet Ochrony Kuraków

Cietrzew jest gatunkiem silnie negatywnie reagującym na obecność człowieka w jego ostojach. Codzienny, nawet krótkotrwały pobyt ludzi w ostojach tego gatunku, powoduje ich porzucenie przez cietrzewie, co skutkuje zmniejszeniem powierzchni wykorzystywanego biotopu oraz okresową lub trwałą fragmentacją populacji. Strefy ochronne wydają się doskonałym narzędziem ochrony cietrzewia, a ich wdrożenie ma na celu ograniczenie presji ze strony człowieka. Pojedyncze strefy ochronne obejmują stosunkowo duże powierzchnie, nawet kilkaset ha. Niestety, zwiększanie powierzchni stref nie skutkuje wzrostem liczebności lokalnych populacji, nie stwierdza się wzrostu sukcesu lęgowego czy odtwarzania grupowych tokowisk. Równocześnie w obszarach tych funkcjonuje gospodarka leśna, udostępniane są dla sportu i turystyki (w tym masowej), realizowane są inwestycje, wykorzystywane są przez wojsko.

Formuła stref ochronnych dla cietrzewia wymaga więc zmian. Konieczne jest opracowanie i wdrożenie planów zarządzania dla każdej strefy, przede wszystkim w zakresie łączności ekologicznej, gospodarki leśnej i udostępniania.